

UZASADNIENIE

projektu uchwały Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie
nadania nazwy rondu na terenie Wrocławia

W związku z wnioskiem Komisji Nazewnictwa Ulic Towarzystwa Miłośników Wrocławia o nadanie nazwy ulicy położonej w obrębie Muchobór Wielki we Wrocławiu, Prezydent Wrocławia, jako uprawniony do występowania z wnioskiem o nadanie nazw ulicom, placom i innym obiektom miejskim podjął inicjatywę nadania nazwy wskazanej we wniosku.

Komisja Nazewnictwa Ulic TMW aktywnie wspierająca akcję „ulice dla kobiet”, zaproponowała upamiętnienie w pobliżu wrocławskiego lotniska niezwykłej kobiety związanej z lotnictwem.

Nieruchomości, na których usytuowana jest ulica Wandy Modlibowskiej stanowią własność Gminy Wrocław, w zarządzie Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta we Wrocławiu, wobec tego nie wymagają uzyskania pisemnej zgody właściciela terenu w myśl art. 8 ust. 1a ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych. Zgodnie z załącznikiem, pkt 17 uchwały nr LXXVI/1973/23 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 21 grudnia 2023 r. w sprawie ustalenia przebiegu istniejących dróg gminnych we Wrocławiu droga gminna otrzymała numer 105996D.

Wanda Modlibowska (1909-2001) była jedna z nielicznych w II Rzeczypospolitej pilotek i wielokrotnie biła rekordy w lotach szybowcowych. W 1932 r. została współzałożycielką i prezeską pierwszej w Polsce Sekcji Szybowcowej Pań funkcjonującej przy Aeroklubie Poznańskim. Rok 1934 był czasem pierwszych sukcesów sportowych lotniczki – ustanowiła wówczas dwa rekordy kobiece w kategorii długotrwałości lotu. W 1937 r. udało jej się zdobyć sześć rekordów Polski, z których jeden został uznany za rekord świata – w dniach 13-14 maja przebywała w powietrzu 24 godziny 14 minut, latając na szybowcu „Komar”. Wyczyn Modlibowskiej i pokonany przez nią rekord był pierwszym i jedynym przed II wojną światową ustanowionym przez Polaka. Jej wynik został pobity dopiero jedenaście lat później. Za działalność w lotnictwie polskim została w lutym 1939 r. odznaczona Srebrnym Krzyżem Zasługi. We wrześniu 1939 r. jako podporucznik pilot została powołana do Eskadry Łącznikowej Sztabu Głównego Wojska Polskiego w Warszawie. W czasie kampanii wrześniowej wykonała 6 lotów łącznikowych samolotem RWD-13. Po klęsce udało jej się przedostać do Rumunii. Pierwsza emisariuszka Rządu Rzeczypospolitej Polskiej, w maju 1940 r. wysłana do okupowanej Polski. Początkowo była kurierką Delegatury Rządu na Kraj, następnie została kierowniczką tamtejszego sekretariatu, komórki szyfru i zastępcą dyrektora Biura Prezydialnego Delegatury. Brała udział w Powstaniu Warszawskim jako żołnierz Armii Krajowej. Aresztowana przez NKWD w 1945 r. i zesłana do Berezówki pod Uralem. W 1946 r. wróciła do kraju i podjęła pracę w reaktywowanym Aeroklubie Poznańskim jako instruktor szybowcowy.

Projekt uchwały nie zawiera danych prawnie chronionych.